

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

10. Solvitur septimum argumentum, quo existimatur ista doctrina, non esse divinae clementiae consentanea, eo quod reprobos non nisi ad damnationem creare, & conservare videatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

CAPVT IX

Soluitur septimum argumentum, quo existimatur ista doctrina non esse diuinæ clementiæ consentanea, eo quod reprobos non nisi ad damnationem creare & conservare videatur.

DENIQUE obijci potest, non videri sententiam istam sancti Augustini diuinæ bonitati & clementiæ consentaneam. Non enim ad aliud illi quos ex perditionis massa liberare noluit, creati videntur, nisi ut in æternum pereant, nec eorum creatio esse beneficium, sed summum maleficium. Quis enim fructus propter quem tanta reproborum multitudo nascatur, ex qua nemo salvandus esse prævidetur, neque supposita illa gratiæ potentissimæ negatione salvari potest?

Respondetur: & ista obiectio à Massiliensibus Augustino facta est, quando ejus doctrinam, tanquam inde conflictaneum obijcerunt: Quod Deus maiorem partem generis humani ad hoc creet ut illam perdat in æternum. Itemque, quod maior pars generis humani ad hoc creatur a Deo, ut non Dei sed diaboli faciat voluntatem. Ad eam igitur dico, Deum ex immensa bonitate creare non minus hominum quam Angelorum naturam, eosque in manu liberi arbitrii collocasse, cum adiutorio quod sempiternam sibi beatitudinem possent comparare si vellent. Quod ergo creati sunt, creantis beneficium, quod ceciderunt, peccantis meritum. Nec equum erat, ut illa spontanea deficientis voluntatis pervicaciâ statutus ordo turbaretur, ut videlicet propterea neque peccatrix natura demonum amplius permanere deberet, neque peccatrix primorum hominum natura propagari. Quod enim demonibus & hominibus reprobis hoc in malum cedit, non est ex voluntate creatoris, sed malitia spontanea peccatoris, ille enim conservat demones sub tantis criminibus & cum tantis supplicijs, & ex semine vitiatum propagat homines reprobos, in usus maximos Deo cognitos, quamvis ipsi propria iniquitate, non nisi malum facturi atque perituri sint. Ex quo fit, ut quicquid ipse conservat aut creat, non nisi bonum sit; & ex natura sua magnum beneficium, gratiarum actione dignissimum, quamvis per accidens, ex aliena perversitate cedat in malum. Hinc Augustinus cum ei simile quid obijceretur: Bonitate sua, inquit, Deus facit homines & primos sine peccato, & ceteros sub peccato in usus profundarum cogitationum suarum. Sicut enim de ipsius diaboli malitia novit ille quid agat & quid agit iustum est & bonum, nec equum propterea creare (adde & conservare) noluit quia malum futurum & permanentem esse præsternit, ita de universo genere humano quamvis nullus hominum sine peccatis sordide nascatur, bonum ille qui summe bonus est operatur. Et infra: Sic utaque

creat malos quomodo pascit & nutrit malos, quæ quod eis creando tribus ad naturam pertinet bonitatem, & quod eos pascendo & nutriendo, ad incrementum, non utique malitia eorum, sed eadem bona naturæ quam creavit bonis, bonum tribus adiumentum. Ex quo patet, hanc Augustini solutionem non minus ad hominum ac demonum sub peccato & penis conservacionem, quam creationem pertinere, idque quamvis non aliquantum reprobi, sed omnes omnino homines & Angeli per Jhesum & in æternum perituros esse fingeremus. Itaque & Prosper eandem obiectiorem solvens: Omnium quidem hominum Deus creator est, sed nemo ab eo ideo creatus est ut periret: quia alia est causa nascendi & alia est pereundi. Ut cum nascantur homines, conditoris est beneficium: ut autem peccant, prævaricatoris est meritum. Sed huiusmodi imaginationes hominum adversus quas hæcenus dimicavimus, ex eo fere proficiscuntur, quod de humana natura ad eum philosophanter modum, ac si innocens ex opificis manibus prodiret. Tunc enim revera, si Deus absque ulla operum prævisione, alios ad beatitudinem elegisset, alios ad perditionem, sine auxilijs dimitteret, atque interitum illos vocaret ad fidem, hortaretur ad sollicitudinem, præmia proponeret, exitium minaretur, negata omni faciendi bonum & cavendi malum facultate, merito durissimum iniquissimumque videretur: tales condere; quia non eos nisi ad interitum destinare videretur. Sed in Augustini sententiâ se res longe secus habet. Propria voluntate violata, fracta, infirmata natura est, & perditioni obnoxia, quid querimus adversus iudicem, quod aliquos liberando, reliquos propriæ relinquit infirmitateque libertati? An ut mutet æternas leges suas, quas naturales dicimus, & hominibus hæc secus ac demonibus in eorum institutione proposuit, ne amplius earum transgressione delinquant, vel gratias ubique & semper etiam ad inferos diffundat, ut possint eas transgrediendo delinquere? Quod si utrumlibet per absurdum est, ut vel aboleantur naturales circa Deum & proximum leges, vel adimplendi gratia ad damnatos inferosque diffundatur, nec tamen alio ullo pacto lex naturalis, nisi per magnam Dei gratiam, præcipue à peccatoribus, sine peccato custodiri possit, desinant murmurare adversus Deum, quod ex perditio genere quosdam tantum liberando, ceteros sine gratuita liberationis adiutorijs, in perditione dereliquerit.

CAPVT

Obiect. 3.
Vincet.
Obiect. 4.
Vincit.

L. 2. de
sup. c. 16.

L. 2. de
sup. c. 16.